

3/2010

Občasník pro mládež královéhradecké diecéze

hromosvod

„Život není zátíší.“ Oskar Kokoschka

Naši milí čtenáři, dostává se k vám další číslo našeho občasníku! Přejeme krásné podzimní chvíle u něj strávené, např. s hrnkem horkého čaje a padajícím listím, či prvním sněhem za okny.

V rubrice Duchovní slovo se s Máří Novotnou pokusíme udělat krůček k vděčnosti za dary, které denně od Hospodina dostáváme a často bezděčně přijímáme. V Informacích je připravena nabídka akcí, ze kterých můžete vybírat. Nezapomeňte pozvat i své kamarády!

V Reportážích se vrátíme do letního času prázdnin a dovolených! Děkujeme za všechny příspěvky. Prosíme o další. Neváhejte a podělte se s ostatními, co jste kde prožili ve svých vikariátech, společenstvích atd. Jsou to mnohdy cenné inspirativní nápady a myšlenky pro druhé.

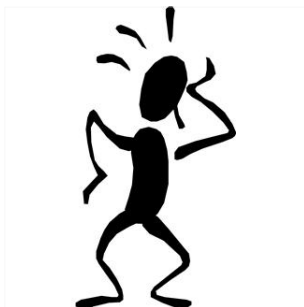
V Otaznících života se podíváme na „zoubek“ tématům, které nás „pálí“. Čtete na straně 10. O dvě strany dál pokračujeme poutavým způsobem ve vzdělávání se v historii naší královéhradecké diecéze s Mgr. Martinem Rechterikem.

Trutnovský kaplan pro mládež P. Wieslav Kalemba se nám představí v Portrétech osobností. Chcete-li se dozvědět něco o knězi, který si pamatuje vůni čerstvého domácího chleba,...má rád matiku a také Jana Pavla II., nalistujte str. 14 nebo zajed'te do Trutnova na návštěvu ☺.

A na závěr jedno přátelské upozornění: blíží se Vánoce, ale také Světové setkání mládeže v Madridu! Přemýšlejte, jak tyto skutečnosti „uchopit“ a jak se na ně připravit. Bůh se chce narodit v našich srdcích. Tak ať to tam trošku vypadá ☺!
-čer-

Obsah třetího čísla:

Slovo redakce.....	2
Duchovní slovo.....	3
Informace.....	4
Reportáže.....	6
Otazníky.....	10
Naše diecéze.....	12
P. Wieslav Kalemba.....	14

Milování,

tak často začínají čtení při mši svaté, začnu tak i já, protože to vyjadřuje hloubku toho, co si člověk občas neuvědomuje - že je nesmírně milován. A to samotným Bohem. Tedy ještě jednou: Milování, školní rok už je v plném proudu, všechno už je rozběhnuto a zaběhnuto. Ve škole písemky, zkoušení, testy, učení a učení. Hodně školy a pak samozřejmě ještě nějaké ty vedlejší aktivity, ať už koníčky nebo pomoc ve farnosti...

Někdy je v tom člověk trochu ztracen, přepadá ho všednost a nuda. Vše je pořád stejné - denně stejní spolužáci, stejní pedagogové, stejné učení, stejné zjeté koleje. Dny jsou spíše šedé samou stejností. Takové to „nic zvláštního se neděje“ může člověka uvrhnout do pasivity, rezignovanosti, přežívání ze dne na den. Ale to není ono! Bůh pro nás chce plný život a pořádně barevný - minimálně jako podzimní listí na stromech ☺

Mark Twain kdysi řekl: „Dej každému dni šanci, aby se stal tím nejkrásnějším v tvém životě.“ A to platí i pro všední, šedé, stále stejné dny. Ale jak to udělat? V jedné písni se zpívá: „Bože, Ty jsi můj Bůh, neustále Tě budu chválit. Hledám Tě každé ráno, učím se chodit po Tvých cestách, krok za krokem mě vedeš a já Tě budu následovat po všechny své dny.“ Je to jako nechat se Bohem, co by nejlepším Skladatelem, poskládat do písně, kdy každý den je jako nota. Když budeme naslouchat Jeho hlasu, hledat Jeho cestu a vůli pro nás, setkávat se s Ním v Jeho slově a eucharistii a chválit Ho, když se nám daří, i když se nám nedaří, tak On pak každý den položí naši notu na to správné místo. A až se jednou ohlédneme, uvidíme, že z nás vytvořil jedinečnou a neopakovatelnou píseň.

Neboť každý den v sobě skrývá krásu, i když je ji někdy těžší odhalit. Ale jde to. Vnímání krásy a radost všeobecně je nevyhnutelně spojena s vděčností. A nemusí to být zrovna veliké věci, za které je člověk vděčný, stačí cokoli - třeba že svítí sluníčko, že mám chvilku na přečtení další kapitoly v knížce, že se na mě někdo usměje... ☺ Můžeme to trénovat třeba takovým malým cvičením před spaním, kdy se pokusíme najít alespoň 3 věci, za které jsme ten den vděční a za které Pána můžeme chválit. Tak se každý náš den prozáří a zbarví ☺

Notám zdar

Máří Novotná

»» Večery mladých

Hradec Králové—12. 11. 2010, Třebechovice p. O., téma: potraty. Kontakt: Anežka Polívková, tel.: 608 433 141, e-mail: agnespv@seznam.cz.

Rychnov nad Kněžnou—27. 11. 2010, VIKARIÁTKO, Neratov. Kontakt: Martin Koblása, tel.: 777 967 219, e-mail: KoblasaMartin@seznam.cz.

Ústí nad Orlicí—13. 11. 2010, VIKARIÁTKO, začátek ve 14:00 hod. Kontakt: Hana Nováčková, e-mail: handa.andel@seznam.cz.

Trojvikariátní setkání mládeže—Náchod, Trutnov, Jilemnice, 4. 12. 2010 v Malých Svatoňovicích. Téma: Hřivny—co s nimi...? Host: Mons. Tomáš Holub. Více informací u Lidušky Štěpánové na tel.: 731 604 284, e-mail: stepanova.ludmila@seznam.cz

»» Madrid 2011

XXVI. Světový den mládeže (SDM) se uskuteční v Madridu od 16. do 21. srpna 2011. Součástí SDM je program nazvaný „Dny v diecézích“ od 11. do 15. srpna 2011. Plánovaný odjezd autobusem na program Dní v diecézích je 8.srpna; pouze na program SDM v Madridu je 13. srpna.

Předpokládaný návrat pro všechny je 23. srpna. Cena: 4900Kč + 173€. Věk účastníků setkání: od 16-ti let. Mladší 18-ti let musí mít vyplněnou „kartu mladších“. Motto setkání: „V Kristu zapust'te kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry.“ (srov. Kol 2,7) Přihláška na <http://madrid2011.signalny.cz>; <http://www.facebook.com/svetovychdnladeze>; <http://www.madrid11.com>. Více informací na DCM, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, e-mail: dcm@diecezechk.cz, tel.: 495 063 421.

»» Cetileti

Od 3. do 5. prosince jsou na DCŽM Vesmír zváni všichni mladí lidé, kteří již dosáhli nejméně dvaceti let. Přijed'te se „zastavit“ v adventní době a prožít příjemné chvíle mezi svými vrstevníky. Na programu: zábava, odpočinek, společné chvíle u práce i modlitby. S sebou: spacák, přezůvky. Doporučený příspěvek 200Kč/den. Prosíme, hlase se předem na DCŽM Vesmír, Deštné v Orlických horách, tel.: 494 663 140, e-mail: dczm.vesmir@atlas.cz. Více informací na www.vesmir.signalny.cz.

»» Silvestr na Vesmíru

Od 27. prosince 2010 do 2. ledna 2011 jsou všichni starší 15-ti let zváni na DCŽM Vesmír, kde se naskytá jedinečná příležitost prožít závěrečné dny starého roku a první hodiny roku nového ve společenství mladých lidí. Program: zábava, modlitba, sport, práce, odpočinek, noví přátelé. S sebou: spacák, případně i karimatku, přezůvky, teplé oblečení, trochu cukroví na zub a případně hudební nástroj. Doporučený příspěvek 200 Kč/den. Prosíme, **hlaste se předem!** Kontakt: DCŽM Vesmír, Deštné v Orlických horách, e-mail: dczm.vesmir@atlas.cz, tel.: 494 663 140, www.vesmir.signaly.cz.

»» Vikariátní zábava

Dne 6. listopadu 2010 jste srdečně zváni na 3. ročník Vikariátní zábavy v KD Výchová nad Jizerou. Začátek v 18:00 hod. Na úvod večera beseda: Stríčky ze života krkonošského „spolča“ před 17. listopadem '89 aneb postřehy a zkušenosti tehdejší mládeže. Moderuje P. Vítek Horák. Hudebně se můžete těšit na country od snad nejlepší krkonošské country–kapely Naboso, poté zahraje tradičně místní rocková kapela Stopdepress a na závěr kapela Futrál, která hraje, jak sama píše „od dechna po techno“.

»» Adventní duchovní obnova

Adventní duchovní obnovu pro dívky ve věku od 18-ti do 30-ti let pořádají sestry Boromejky ve dnech 9.–12. prosince 2010 na Maria–Hilf ve Zlatých horách (Jeseníky). Téma: Život Marie z Nazareta a život můj. Co pro mě, ženu 21. století, může Maria znamenat? Vede: P. Mikuláš Ota Buzický a s. Vincenta Kořínková (boromejka). S sebou: Bibli, růženec, breviář (kdo má), spacák a pokud možno hodinky. Cena dobrovolná. Prosíme, hlaste se včas na: S.M.Vincenta Kořínková, Palkovická 524, 738 01 Frýdek–Místek, e-mail: vincenta@boromejky.cz, tel.: 723 477 525.

»» ...aneb Bůh na lavici obžalovaných

„Proč se dobrým lidem stávají špatné věci aneb Bůh na lavici obžalovaných.“ Víkendovka pořádaná komunitou Chemin Neuf ve dnech 4.–5. prosince 2010 v Tuchoměřicích. Křesťanská apologetika. Jak hovořit o své víře s nevěřícími přáteli–jak to Bůh myslel, že nevinní trpí, žijeme uprostřed válek, rodí se děti s handicapem?! Host: David Novák z Církve bratrské v Praze. Prosíme, hlaste se předem! Kontakt: Komunita Chemin Neuf, Apolinářská 10, 128 00 Praha 2, tel.: 224 920 598, 774 241 990, e-mail: sekretariat.mladezeccn@gmail.com.

Mezinárodní výměna mládeže Litva 2010

Prázdniny jsou vždycky fajn, můžete být doma a máte spoustu volného času. Tenhle rok mě potkalo velké štěstí, protože jsem mohla část svých prázdnin prožít tak trochu jinak. Úplnou náhodou mi bylo nabídnuto jet společně s několika kamarády a také mnoha, v té době „budoucími“ kamarády, do vzdálené Litvy. I když jsem absolutně netušila o co půjde, řekla jsem si proč to nezkusit?

Jednalo se o mezinárodní výměnu mládeže čtyř zemí. Ze začátku jsem se moc těšila, ale jak se prázdniny blížily, nebyla jsem si úplně jistá, jestli to byl dobrý nápad. Úplně nejvíc jsem o svém rozhodnutí pochybovala v den odjezdu, 7. 7. 2010. Seděla jsem v kupé ve vlaku směřujícím do Wrocławu společně se svojí sestrou Terezou, sestřenicí Natálií, Bětkou, v tu chvíli jsem ji znala jen z jednoho víkendu na Vesmíru a její sestrou Slávkou, kterou jsem do té doby nikdy neviděla a popravdě bych tehdy radši ležela hezky doma ve svém pokoji. Ne že by cesta byla nějak hrozná, náš „mezinárodní rychlík“ sice stavěl úplně všude a lůžkový vlak, který nás dopravil do Varšavy postrádal osobní prostor, ale můj strach z toho, co se bude následující dva týdny dít, mi neumožnil si cestu náležitě užít.

Obavy zmizely až druhý den ráno. Litevská krajina je úplně jiná než ta naše, žádné hory, placka. Jediné co vidíte při pohledu do ní, je několik krav uvázaných na řetěze a les. Když vlak konečně zastavil a my vystoupili, už nás očekávalo několik Litevců kteří Káju, Verču, Páju, Terezku, Žížalu, Markétu, Bětku a Zbyňka už znali a vítali slovy: „Ahoj saláte!“ Naložili nás do aut a dovezli nás až do lázeňského města Druskininkai. Zde nás zbytek Litevců oficiálně přivítal za zvuků akordeonu a litevských lidových písní, chlebem, špekem a cibulí. Ubytovali nás do komfortního domku ve stylu Mrazíka, kde jsme bydleli celých následujících 14 dní. A pak už jsem věděla, že to bude nejlepší část prázdnin.

První společný program ukázal že je nás dohromady přibližně 60 Čechů, Litevců, Němců a Španělů (vlastně spíš Španělek, Španěl byl jen jeden) plus několik leadrů a 3 kněží, z toho i jeden český-o. Jenda Barborka. Hlavním jazykem setkání byla angličtina. Učím se ji jako vedlejší jazyk teprve dva roky, ale nebyl to zas takový problém, díky všeobecné vstřícnosti a ostatním Čechům, kteří uměli anglicky skvěle. Hlavní myšlenka setkání byla „I create beautiful world! And you?“ což v překladu znamená „Tvóřím nádherný svět! A ty?“. Tedy jsme se průběžně zabývali Stvořením, někdy i ekologií a hlavně svým vztahem k Bohu, Zemi a sobě navzájem. Rozličné přednášky, meditace a katecheze se střídaly s workshopy, sporty, zábavou a volným časem.

Uvítala jsem i mše svaté netradičně v cizích jazycích. Klasický den také třikrát nahradil celodenní výlet, poprvé to byl výlet do přírody. Litovci nám ukázali jeden z mála kopců, který tam mají, mimochodem vedly na něj schody, a národní tance v podání slavné folklórní taneční a pěvecké skupiny, která oslavila již 40. výročí ve stejném složení. Druhou celodenní akcí byla pomoc v církevním dětském domově poblíž hlavního města diecéze Kaišiadorys. Cílem třetího výletu bylo město Kaunas, druhé největší město Litvy, ze kterého jsme kvůli teplu viděli hlavně klimatizované obchodní centrum. Bylo až neuvěřitelné, jak jsme se spřátelili za těch pár dní, navíc s omezenou slovní zásobou. Můžu říct, že to byly plně prožité dny, takže jediné, čeho se nám nedostávalo byl spánek. Ale spát přece můžeme pořád, zato takovou věc člověk jen tak nezažije, ne?

Daniela Krátká

Z Kroměříže - Bohu blíže?

Snad i toto byl jeden z hlavních záměrů Celostátního setkání animátorů v Kroměříži, které bylo „zaostřeno na duchovní život.“ Předposlední týden v srpnu se sem sjelo na 400 animátorů a těch, kteří se aktivně účastní dění v církvi nejen ve svých farnostech. Ústřední myšlenkou celého setkání byla věta z Matoušova evangelia: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych získal věčný život?“ aneb praktický návod, jak se naučit žít život naplno s Bohem.

Program byl velmi nabitý, širokospektrý a důkladně připravený. Zahřoval různé přednášky, workshopy, sportovní aktivity... zkrátka všechno, co vás napadne. Přednášky nebyly žádná nuda a leckdy jsme si potrénovali břišní svalstvo, obzvláště bránici. Byl tu ale i prostor pro odpočinek, relaxaci, chvíle ztišení a pro objevování krás malebného moravského městečka. V jeho ulicích jsme se už víceméně zorientovali při akční zážitkové hře. Smysl pro orientaci jsme si následně vyzkoušely při vycházce do Podzámecké zahrady, kde jsme se tak zabraly do obdivování její nádhery, až nás tam pan hlídač málem zamkl.

Měli jsme tu čest setkat se hned se sedmi českými a moravskými biskupy. Každý z nich nám jeden večer sloužil mši svatou. Bylo nám také dopřáno poznat nejrůznější způsoby modlitby.

Zážitků máme vrchovatě a těžko říct, co se nám líbilo nejvíc. Zaostření na duchovní život nás určitě přimělo, abychom se nad ním zamysleli a pokusili se Bohu přiblížit i v praxi a shonu—tehdy ještě nadcházejícího školního roku. S Kroměříží se nám neloučilo lehce. Upřímně doufáme, že se sem ještě někdy podíváme. A samozřejmě se zúčastníme dalšího „CSÁčka“ - nesmíme naší diecézi udělat ostudu, když byla teď nejpochetněji zastoupená! ☺

Na závěr bychom chtěly moc poděkovat všem, kteří se na CSA jakýmkoliv, byť třeba i nepatrným způsobem podíleli: celému přípravnému týmu, Adorare (pro neznalé: Adorare je schola, která celé setkání doprovázela svým úžasným zpěvem!), těm, kteří obětavě seděli na recepci a všem hostům, kteří si pro nás vyhradili svůj mnohdy drahocenný čas.

Pan arcibiskup Graubner nám při rozeslání řekl mimo jiných užitečných rad také toto: „Bud'te svatí aspoň jednu sekundu... to přece není těžký, ne? No, a pak další sekundu a další...“ Ale to, jak všichni jistě chápete, neplatí jen pro animátory!

Lucka a Markéta

Sport'ák na Vesmíru

V pondělí v 13 hodin nastupuji na Florenci do autobusu směr Deštné v Orlických horách. Cesta tam až z Prahy trvá asi 3 a půl hodiny, přesto na Vesmír jezdím neskutečně ráda a snažím se co nejčastěji. V autobuse, kam nastupuji s bráchou a kamarádem Pájou hned poznávám dvě známé tváře. Trapnost je v tom, že jsem zapoměla jména dvou holek jedoucích evidentně také na Vesmír.

Nasazuji úsměv a snažím se ze všech sil vybavit jejich jména. Tak v půlce cesty mi dojde, že to je Kája se Zuzkou. Po vystoupení z busu se s nimi vydávám nahoru ke sv. Matouši. Prší a jsme líné, snažíme se sjednat nám odvoz. Naštěstí nahoře jsou líní taky, takže jdeme pěšky - dobře nám tak! Jakmile spatřím Vesmír, začínám uvažovat

a chovat se absolutně jinak, než v Praze. Tady jsem sama sebou, tady to miluju. Vesmír je místo, kde jsou lidi upřímní, hodní, dobrosrdeční, každý pomáhá každému. Všichni toto chování považují za samozřejmé. Já však vím, že takových lidí, jako z Vesmíru je na světě málo. Mám obrovské štěstí, že můžu s nimi trávit poslední týden prázdnin. Jsou mi velikánskou oporou do nového školního roku v nové škole. Zdravím se s nimi a naplňuji se pocitem štěstí, který mě přepadne pokaždé, když přijedu na tohle kouzelné místo.

Je mi trochu líto, že jsem nepřišla dřív, ale lítost brzy vynahradí večerní program - nejdříve se všichni sejdeme v pingpongárně a hrajeme s Fifem trochu nebezpečnou hru na seznamování. Házíme si různé předměty pořád stejným lidem a od stejných je přijímáme.

Hra je dobrá, ale nechtěla bych být ten, po kom vrhala předměty Zuzka. To bych si někde v koutku kryla hlavu☺. Dozvídám se, že takový hlavní organizátor je Libor, který přijel s bývalou týmačkou Bárou a s jejich dítětem, malou Aničkou. Další člověk, který tento týden organizuje je týmák Pet'a. Mottem celého týdne je Fair Play a jeho zásady.

1. Zápas by měl probíhat vždy čestně a podle dohodnutých pravidel.
2. Je-li tvůj soupeř lepší podej, mu po zápase ruku.
3. Vítězství není nikdy důvodem k nadřazenosti vůči ostatním hráčům.
4. I poražený si zaslouží uznání, nikdy se mu nevysmívej.
5. Zápas má vždy rovné podmínky pro všechny hráče.
6. Při zápase respektuj pokyny rozhodčích a pořadatelů, řiď se jejich nařízeními.
7. Chtěj vyhrát, ale ne za každou cenu.
8. Diváci jsou součástí jakékoli hry.
9. Férové sportovní chování ti má být vlastní i v běžném životě.
10. Svým férovým chováním jdi příkladem mladším sportovcům.

Na večer nám o svém životě a úspěších přijela popovídat Lenka Marušková, profesionální střelkyně se svým manželem. Má spoustu fantastických úspěchů - první na juniorském ME 2004, 3. Místo na MS 2010, 3.místo na ME 2009, 2.místo na LOH v Athénách... S vytržením poslouchám, jaký je svět profesionálního sportu a zjišťuji, jak moc jde i tam o dobré výsledky a známosti. Bez výsledků se o vás přestanou zajímat. Lenka se svým manželem však překonala všechny nástrahy a překážky. Zrovna od Tomáše Hoffmanna dostali radu - žijte v pravdě. O to se snažli a jak bylo vše hned jednodušší. Když nám dovyprávěli, bylo už po desáté hodině večerní, takže kdo chtěl, šel spát a my ostatní jsme seděli v jídelně a povíдали si. O dvanácté hodině jsme všichni zalehli a spali jako zabití. ☺

Další dny nás provázela vždy jedna biblická postava a velké množství sportů jako např.: frisbee, volejbal, střelba, fotbal, dreamgame, orienták, výlet do Rokole, rozcvičky, plavání, stolní tenis... To vše bylo doplněno přednáškami na různá, více či méně sportovní témata (horolezectví, věda a víra, partnerské vztahy...) a protkáno společnou modlitbou.

Neděle: Až teď si uvědomuji, že už je vážně konec naprosto nejlepšího týdne celých prázdnin (a to jsem byla na Korsice!). Na půl desátou jdeme všichni do kostela dolů do Deštného. Náladu mi trochu zvedne bývalý týmák Vojta, kterého v kostele potkám. Po skončení mše se vracíme na Vesmír na oběd. Chtěla bych ještě stihnout domluvené kafe, ale autobus nám jede příliš brzy. Vracím se zpátky do reality všedního dne. Do reality uspěchané, nepřátelské Prahy. Prázdniny končí, začíná nový školní rok.

Chybiš mi, Vesmíre!

*Majda Pánková
redakčně upraveno*

Proč je i mezi křesťany tolik kyselých lidí

Fíky. Ty dobré fíky jsou velmi dobré, ty špatné jsou velmi špatné, tak špatné, že se nedají jíst. (Jeremiáš 24,3)

Prorok Jeremiáš před sebou vidí dva koše: jeden je plný sladoučkých a voňavých fíků, druhý plný fíků kyselých, ba odporých. V prvním koši jsou lidé, které Hospodin odvedl z jejich země, z Jeruzaléma, do jiné, do Babylóna. Aby je tam pak opět očištěné vrátil a zasadil znovu, pevněji. Pro jejich dobro. Ve druhém koši jsou zas lidé, kteří se ze své země hnout nechtějí. Abrahám obětující Izáka je obraz, a to nesmírné hloubky: Bůh to po něm nechce, není blázen. Ale chce, aby mu Abrahám důvěřoval, i když se to zdá být šílené.

David Wilkerson, pastor, který působil mezi gangy New Yorku, vypráví ve své biografii *Dýka a kříž*, jak jednoho dne opustil svůj spíše povrchní život a odjel z vnitrozemí na pobřeží ze dne na den díky vnuknutí, aniž by cokoli dopředu tušil. Jedna výtvarnice kdesi v jedné videoinstalaci správně poznamenala: „Muž, který jí změnil život, dosud sedí u televize.“

Jean Vanier, zakladatel komunity *Archa*, se začal věnovat mentálně postiženým až potom, co složil doktorát z Aristotela. Itál Raniero Cantalamessa je dnes „potulným“ papežským kazatelem: kdysi však vedl univerzitní katedru a sepisoval kristologické práce. A přece vyznal, že do doby své druhé konverze živého Krista vlastně vůbec neznal. Nyní je pořád skvělým teologem, ale už ví proč, proč jím je. Faráři arskému se někdy smějeme jako „prostáčku Božímu“: naučili bychom se ale v dospělosti latinsky jako on?

Bůh nás má rád - jestliže se něčeho vzdáme, je to jen proto, abychom to dostali zpět, ale aby nás to již neovládlo. Bůh ví, že ho potřebujeme a že pokud ho nemáme, stáváme se otroky vlastních model. Že si ho znovu postavíme, ale vybudujeme si sochu ze dřeva, která nás nemůže nikdy skutečně do hloubky uzdravit, byť bychom se jí klaněli sebevíc.

(Právě proto, že vědomí nás všech transcenduje do nevědomí - další nástroj, jak nás Bůh chce přivést k sobě pomocí naší přirozenosti.)

Jestliže jsme uzavřeni do sebe a děláme věci jen pro formu, zůstaneme kyselými citróny a nikdy nepochopíme skutečný smysl *askeze*. Zakotvit v Bohu znamená vrátit se z Babylónu.

Proč jsou křesťané proti eutanazii

Lepší je moudrost než síla (Kazatel 9,16)

Možná někdo z vás viděl španělský film Hlas moře. Je o člověku, který je ochrnutý a je zcela odkázaný na pomoc druhých, nemůže ani pořádně psát. A přece je středem života v domě, ve kterém žije. Lidé se smějí jeho vtipům, píše básně, dokonce se do něj zamilovávají ženy. Přesto nakonec zemře „vlastní rukou“. Paradoxní je, že ačkoli film končí eutanazií, ukazuje, proč je eutanazie špatná. Ukazuje, že náš život nutně ovlivňuje i životy druhých. Naše smrt nemůže naše blízké nezarmoutit. Celý život si můžeme vyčítat, že jsme mohli sebevraždě zabránit, že jsme pro zoufalství našeho bratra, otce, dcery neudělali dost.

Jaká úleva je v tom, že člověk, který je schopen lidi kolem sebe obdarovat natolik, že v nich vzbudí lásku pouze vnitřní krásou své osobnosti, raději zvolí zničení a bolest svojí rodiny po zbytek jejich života? Vtip je v tom, že onu radostnou, obdarovávající vnitřní krásu má právě díky svému postižení. Schnabelův film *Skafandr a motýl* byl natočen podle knihy francouzského šéfredaktora časopisu ELLE, který býval nevěrný své ženě, ale jeho ochrnutí ho zcela proměnilo. Najednou uviděl krásu - a napsal o tom knihu. Pouhým mrkáním oka, z kterého jeho asistentka odezírala písmena abecedy. Kdyby byl zdravý, byl by někým úplně jiným - a možná horším.

Proč mají křesťané tolik dětí

Vy pak se plod'te a množte, hemžete se na zemi a množte se na ní. (Gen 9,7)

Jsem z šesti dětí. Když s námi moje matka šla kdysi v dobách hluboké totality po ulici, zaslechla památnou větu: „To jsou ti bílí cikáni!“ Ve společnosti jsou jen dvě menšiny oplývající hojným potomstvem - křesťané a cikáni (někdy se obě skupiny překrývají). Mohu potvrdit, že ačkoli se rodiče potloukali dobou normalizace - s mizerným kádrovým profilem a odpovídajícím uplatněním - s šesti hladovými krky na krku, dopadlo to nakonec obstojně. Jsou mezi námi laskavé matky, vrcholové manažeři a doktor filosofie. Být křesťanem znamená být sebevědomým člověkem: důvěřovat rčení, že kvalita se obvykle prosazuje sama.

Perfekcionistka Hana, inteligentní a citlivá žena s vysoce nadprůměrným platem, se bála na svět přivést dítě ze strachu, že nebude na mléko. V nezapomenutelné scéně filmu *Monty Pythonův smysl života* zas pozoruje viktoriánsky přísný křesťan katolický *baby boom* u sousedů s nefašovaným pohoršením - u nás byla spíše legrace. Jestliže platí, že nás geny ovlivňují více než výchova, proč nepřipustíme, že vedle negativního zatížení dětí nezodpovědnými rodiči existuje i jeho opak: dědictví předků, kteří nám předali ty pravé hodnoty.

(Z knihy Všechno, co jste chtěli vědět o Bohu, a báli jste se zeptat)

NAŠE DIECÉZE

Přátelé,

když jsme si v první části připomněli, kdy a za jakých okolností vznikla naše diecéze, tak tentokrát se budeme zabývat několika potížemi, které první pastýři nové diecéze museli řešit.

„Ani biskup to nemá lehké“

První věc, kterou musel nový biskup vyřešit, bylo biskupské bydlení a místo pro biskupskou kurii v sídelním městě. Matouš Sobek si toto samozřejmě uvědomoval a činil kroky, kterými chtěl vše co nejrychleji vyřešit. Biskup byl ve svém sídelním městě ještě velmi dlouho pouhým hostem. Sice váženým, avšak jen hostem. Při svých návštěvách musel využívat pohostinnosti na místním děkanství nebo na koleji Tovaryšstva Ježíšova. Nově zřízená biskupská kurie a katedrální kanovníci se usídlili na děkanství a biskup si zakoupil rozpadlé domy na náměstí, aby na jejich místě bylo postaveno řádné sídlo. Tyto domy patřily významnému císařskému generálu Matyáši Gallasovi, který vynikal především schopnostmi pijáckými než vojevůdčovskými. Ne nadarmo má na většině svých portrétu pěkně červený nos.

Jistě si dobře uvědomujete, že biskup by měl sídlit u své katedrály, ale v Hradci to trvalo ještě nějakou dobu. Když k tomu navíc přičteme, že panství Chrast, které bylo hospodářskou a ekonomickou základnou biskupa, byla v jiné diecézi a cestování bylo trochu časově náročnější než dnes. Pak absence bydlení v Hradci byla potíž poměrně velká. Chrudimsko a Čáslavsko byly do naší diecéze přiřazeny až za vlády Josefa II., proto Chrast se zámek, kde královéhradecký biskup přebýval nejčastěji, náležela do pravomoci pražského arcibiskupa. Na některých farnostech těchto regionů lze občas narazit i na svázaná nařízení pražského arcibiskupa, jakéhosi předchůdce dnešního úředního věstníku Acta Curiae.

Další problém, který byl biskup nucen řešit, se týkal vztahů se sídelním městem. Hradec Králové patřil do soustavy věnných měst českých královen, tudíž byl poměrně samostatný a královna do jeho správy zasahovala spíše jen minimálně. Jedním z prvních rozhodnutí Matouše Sobka bylo nahrazení oblíbeného pátera Žáka Jakobem Zotiničem. Ten si příznivce mezi hradeckými měšťany nezískal a biskupovi na něj chodily neustále stížnosti.

Nakonec byl Zotinič přesunut na Bischofstein a spor vyřešil až panovník Leopold. Hradeckým bylo povoleno vybrat si svého duchovního pastýře, biskupovi byla přiznána pravomoc vybrat a jmenovat děkana a kanovníky, avšak jednoho kanovníka vybírala královna. Takže nakonec byli spokojeni všichni.

I dnes se v hodinách dějepisu vyučuje doba pobělohorská jako období velkého útlaku utrakvistického obyvatelstva zlými jezuity. Z tohoto důvodu nám nezbyvá nic jiného, než se tímto problémem zabývat trochu detailněji. Rozšiřování římsko-katolického vyznání bylo zřejmě nejdůležitějším úkolem biskupa, ale v době, kdy naše biskupství vzniklo, už většina obyvatelstva diecéze katolické vyznání přijala. Nic jiného jim sice nezbylo, ale povětšinou se tak nestalo z donucení. Co mohlo vést k návratu ke katolickému vyznání? Mezi málo zmiňované důvody patří například krutý válečný zážitek spojený s hladomory, příchod barokní mystiky atd. Z těchto důvodů je vhodnější termín konfesionalizace, a to ve smyslu upevnění ve víře a nauce, spíše než rekatolizace. Například královské majetky (např. Pardubicko, Poděbradsko) měly katolického kněze ještě před bitvou na Bílé Hoře.

Aby mohl královéhradecký biskup upevňovat obyvatele své diecéze ve víře, potřeboval na to lidi. Těch bylo málo, a tak se hojně využívalo kněží z dnešního Polska. V plánu bylo zřídit v Hradci seminář, kde by se vychovávali kněží pro diecézi, ale zde se opět narazilo na finanční obtíže, a tak bohoslovci byli připravováni na jezuitské koleji v Hradci Králové. Vlastní seminář se podařilo otevřít až biskupovi Janu Adamu Vratislavovi z Mitrovic v roce 1721, a to díky daru v podobě statku Radíkovice od Leopolda Liebsteinského z Kolowrat.

Biskup Jan Adam Vratislav z Mitrovic byl velký stavitel, neboť právě za něj byla dokončena stavba biskupské rezidence. Nelze však opomenout jeho předchůdce Tobiáše Jana Beckera, který toto vše začal i díky tomu, že se mu podařilo vytvořit dobré vztahy s městskou správou. Tobiáše Beckera bychom měli zmínit ještě v jedné souvislosti, protože on inicioval výstavbu kláštera u Králík. Biskup Tobiáš byl králícký rodák a do nového kláštera pozval do něj bratry řádu služebníků Panny Marie, známé jako Servity.

Připravil Mgr. Martin Rechterik

Čerpáno z:

Mikan, Jaroslav: Vznik a počátky hradeckého biskupství. Hradec Králové: Městské průmyslové a historické museum, 1946.

Brückner, Hugo: Die Gründung des Bistums Königgrätz. Königstein : Königsteiner Institut für Kirchen- und Geistergeschichte der Sudetenländer, 1964.

Englund, Peter: Nepokojná léta, NLN, Praha 2000

Francek, Jindřich; Jakl, Jan: Biskupové královéhradečtí, Muzeum vých. Čech, HK 1990.

P. Wiesław Kalemba

Vikariátní kaplan pro mládež - Trutnov

Datum a místo narození: 14.04.1979 Jarostaw, Polsko

Rodiče, sourozenci: Tereza a Władysław, překvapení-jsem jedináček

Školy: ZŠ Chłopice, SŠ Technická Elektronická a Informatická, VŠ Seminář Przemysli, UP KF Olomouc

Kdy vysvěcen na kněze: 09.06.2007 HK

Místa působení: ŘKF Neratov, ŘKF Trutnov, ŘKF Žacléř

Od kdy kaplanem pro mládež: 01.10.2009

1. JAKÉ BYLO VAŠE DĚTSTVÍ? VNÍMÁTE NĚJAKÝ ROZDÍL MEZI POLSKÝMI A ČESKÝMI DĚTMI?

Vyrůstal jsem ve východním Polsku, kde je docela specifické a velice tradiční prostředí. Pamatuji se, že při zvonění poledních zvonů lidé přerušovali práci a modlili se modlitbu Anděl Páně. Musím se přiznat, že jsem to jako malé dítě nechápal, ale vzpomínám si na tatkovu vysvětlení, že víra se má žít v každém okamžiku. Tak nějak to řekl.

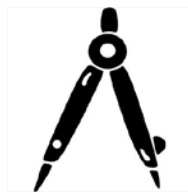

Měl jsem šťastné dětství. Z domova si pamatuji na vůni čerstvého domácího chleba, který mamka pekla v peci a také na májové dobroty, při kterých se scházela celá vesnice a modlila se. Takové bylo moje dětství. Pak přišla puberta, kterou jsem si moc neužil, protože nemoc rodičů a rodinné tragédie způsobily, že jsem musel rychle „dospět“.

Ptáte se na rozdíl mezi polskými a českými dětmi. Hmm... moc nevím, co mám odpovědět. Děti jsou všude stejné: potřebují naši lásku a péči, jsou pokladem, který musíme chránit. Rozdíl je ale ve způsobu výchovy. Přiznám se, že jsem byl šokován množstvím kroužků a všelijakých mimoškolních aktivit, které děti v Česku „musí“ absolvovat. Občas mi připadá, že domov je pro ně jen ložnici a ne opravdovým DOMOVEM. Ale to je jen můj soukromý názor.

2. KTERÝ PŘEDMĚT PATŘIL MEZI VAŠE NEJOBLÍBENĚJŠÍ?

Moje zájmy byly různé, časem se měnily, ale vždycky jsem měl rád matiku, chemii a fyziku. Pak přibyly psychologie a teologie, ale základ mým oblíbeným zůstal.

3. MÁTE „SVÉ“ POUTNÍ MÍSTO, KAM SE RÁD VRACÍTE?

Samozřejmě: V Polsku jsou to moje rodné Chłtopice, kde je uprostřed lesa na samotě malý dřevěný kostelík Panny Marie Nanebevzaté, dále Czestochowa-Jasna Góra, a tady v Česku Rokole, kam velice rád jezdím.

4. CO PRO VÁS ZNAMENAL(Á) JAN PAVEL II.?

Patřím k pokolení, které se narodilo a vyrůstalo za pontifikátu Jana Pavla II, pro které on byl nejen papežem někde daleko v Římě, ale zároveň otcem a učitelem. Jeho slova „nebojte se otevřít dveře Kristu“ měly veliký vliv na volbu mojí životní cesty ke kněžství.

5. MAJÍ PODLE VÁS MLADÍ LIDÉ V DNEŠNÍ MODERNÍ SPOLEČNOSTI ŠANCI OBHÁJIT SVOJI VÍRU?

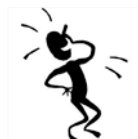
Hmm... „šanci“- ona je vždycky, je to naše naděje, která nám dovoluje dívat se vpřed. Podle mého názoru musí mladí lidé pochopit, že víra patří k životu a nejde to rozdělit. Nejlepší obhajobou víry je žít ji naplno, uvědomit si, že „je- li Bůh s námi, kdo může být proti nám...“ Boha nemůžeme zavřít jenom do kostela nebo nějakého „spolča“. On s námi chce sdílet každý okamžik našeho života. A když už jednou řeknu Bohu své „Ano“, tak za tím opravdu stojím, i kdyby mě to občas mělo něco stát.

6. CO BYSTE POPŘÁL VŠEM ČTENÁŘŮM DO NOVÉHO ŠKOLNÍHO ROKU?

Hodně Božího požehnání a úspěchů v učení a pamatujte: „Važ si učitele svého, neb můžeš mít horšího.“ Učitel je také člověk. Ať se Vám daří. +

Pro zasmání ze školních lavic:

Před písničkou: „Doufám, že nikoho neuvidím opisovat.“
Z prostřední řady se ozve: „Taky doufáme.“

Učitelka vypráví: „Jan Neruda se rád často díval na hvězdičky a potom napsal sbírku Písně kosmické. Zná někdo nějaký jiný případ?“

„Prosím, Jan Neruda velmi miloval Karolínu Světlou. Když potom umřela, tak napsal Kam s ním.“

Divadlo

Ano, svět je velké divadlo.
Ano, my všichni jsme herci.
Nezávidím divákům.

Sundejte masky!
Neplet'te si role!
Nesnažte se o komedii!
Dojděte si za Autorem díla!

On vám řekne, co dělat,
nebude mu vadit,
že jste to dosud kazili.

Běžte dřív, než spadne opona
a z Autora se stane Recenzent.

(autor neznámý)

Vydává Diecézní centrum pro mládež, Velké náměstí 32,

500 03 Hradec Králové, tel. 495063421, e-mail: dcm@diecezechk.cz

Toto číslo připravili: Zdiška Černochová, Lída Horáčková, Marie Adámková
a Jakub Klimeš.